

του Κώστα Παπαδάκη*

Η «συνθηκολόγηση» του ΣΥΡΙΖΑ ολοκληρώθηκε πολύ νωρίτερα από τις 5 Ιούλη 2015. Ξεκινάει από τη συνθηκολόγηση του προσανατολισμού ενός μέρους της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς απέναντι στο ρεφορμισμό, την αυταπάτη των «εκ των ενόντων» ενδοσυστημικών διαχειριστικών λύσεων και τον υποβιβασμό του αντικαπιταλιστικού λόγου σε αντινεοφιλελεύθερο, σε μια εποχή που η καπιταλιστική κρίση ξεσπούσε και μεταδιδόταν από χώρα σε χώρα, χωρίς να διαφαίνεται πουθενά εναλλακτικός τρόπος ανάσχεσής της, εκτός από την ιμπεριαλιστική επέκταση και την ολομέτωπη επίθεση στους εργαζομένους, τα δικαιώματα και τις ελευθερίες.

Η εμμονή στην προσδοκία ότι είναι δυνατή η άσκηση αντιμνημονιακής πολιτικής, παρά τις πολιτικές και οικονομικές δεσμεύσεις του ευρώ και της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δυστυχώς ηγεμόνευσε σε ένα πρωτόγνωρο, για την ιστορία του τόπου μας κίνημα της περιόδου 2010-2012, το έστειλε στον καναπέ και το έκανε να πιστεύει ότι μια απλή κυβερνητική εναλλαγή είναι σε θέση να του λύσει το πρόβλημα. Μια μακρά περίοδος ανασύνταξης, αποτίμησης των πρώτων μεταπολιτευτικών εμπειριών, ριζοσπαστικοποίησης και δημιουργίας μιας νέας κινηματικής άνοιξης μετά το 2006, συνέκλινε εγκλωβισμένη στις κυβερνητικές και κοινοβουλευτικές αυταπάτες και συμβιβαζόταν με τη λύση του μικρότερου κακού του ΣΥΡΙΖΑ. Ακόμη και η τραγική περίπτωση της Κύπρου, που είδε τις καταθέσεις της να χάνονται και τις τράπεζες να κλείνουν τον Μάρτιο 2013, δε στάθηκε ικανή να ανοίξει τα μάτια από τη στάχτη του κυβερνητισμού.

Οι διαθέσεις της εργατικής τάξης να αγωνιστεί ήταν και είναι παρούσες. Και η πολιτική της ανάγκη ήταν και είναι μια συνολική πρόταση διεξόδου από την κρίση, που δεν μπορεί να είναι άλλη από την αντικαπιταλιστική κατεύθυνση και την προοπτική του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού. Καμία όμως, έστω και μικρή, παραχώρηση, ακόμα και το πολυδιαφημισμένο «πρόγραμμα Θεσσαλονίκης» δεν μπορούσε να επιτευχθεί χωρίς τη διαγραφή του χρέους και τη συνολική αλλαγή πολιτικής.

Η άμεση και οριστική διαγραφή του χρέους, η κρατικοποίηση των τραπεζών με εργατικό έλεγχο, η έξοδος από το ευρώ και την Ευρωπαϊκή Ένωση και η σοσιαλιστική παραγωγική ανασυγκρότηση με εργατικό έλεγχο, ήταν η απάντηση της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. Όμως ο ΣΥΡΙΖΑ και οι «αριστεροί» του εισοδιστές χάιδευαν αυτιά, λέγοντας αυτό που ήθελαν οι περισσότεροι να ακούνε, ότι όλα αυτά είναι αριστεριστικές υπερβολές και υπόσχονταν λύσεις από μέσα.

Αλλά τέτοιες λύσεις δεν υπήρχαν και αυτό φάνηκε από την αρχή. Και δεν αποτελούσε άσκηση φυσικά αριστερής πολιτικής η κυβερνητική πολιτική μέχρι το δημοψήφισμα, ούτε η εκλογή του Προκόπη Παυλόπουλου στη θέση του ΠτΔ, ούτε η συμφωνία της 20-2-2015, ούτε το ξεζούμισμα των αποθεματικών των δημόσιων ταμείων για την πληρωμή του χρέους, ούτε το κείμενο των 47 σελίδων, ούτε η εξωτερική πολιτική με διεύρυνση της συμμαχίας με Η.Π.Α., Αίγυπτο, Ισραήλ, ούτε και πολλά άλλα. Το «καμμία θυσία για το ευρώ» έγινε πάσα θυσία για το ευρώ. Και ήταν ολοφάνερο ότι τη στιγμή που ο Τσίπρας εξήγγειλε το δημοψήφισμα ευχόταν το αποτέλεσμά του να είναι το «ΝΑΙ» για να κάνει αυτό που είχε ήδη προαποφασίσει και να μετακυλίσει την ευθύνη στο εκλογικό σώμα.

Παρ' όλα αυτά, ένας ηρωικός λαός αφήφισε τις κλειστές τράπεζες και τις ανοιχτές τηλεοράσεις, χειραφετήθηκε από τα κόμματά του και ψήφισε στη συντριπτική του πλειοψηφία «ΟΧΙ». Η μεταβολή του ΟΧΙ σε ΝΑΙ, είναι μία ακόμη επιβεβαίωση του ότι δεν πηγάζουν οι εξουσίες από τις κυβερνήσεις αλλά οι κυβερνήσεις από τις εξουσίες. Το αστικό κράτος δεν μετασχηματίζεται, ούτε κυβερνιέται. Ανατρέπεται

και γκρεμίζεται, αλλιώς εξουσιάζει και περιγελά. Δεν είναι ο ρεφορμισμός αυτός που διαχειρίζεται τον καπιταλισμό, αλλά είναι ο καπιταλισμός που διαχειρίζεται τον ρεφορμισμό.

Όμως η στάχτη του ρεφορμισμού δεν πρέπει να συμπαρασύρει, όπως κάποτε η στάχτη του «υπαρκτού σοσιαλισμού» στο σύνολό της, την αριστερά. Δεν χρειάζονται εκ του αντιθέτου υπερβολές (από το «ήρθε η ώρα της αριστεράς» στην παραίτηση και τον αναχωρητισμό), αλλά ειλικρινής αυτοκριτική, αγώνας και πρόγραμμα. Η εργατική τάξη και ο λαός είναι στο προσκήνιο, απεργούν και αγωνίζονται.

Τα προτάγματα της περιόδου δεν περιμένουν. Η μάχη ενάντια στο ασφαλιστικό και τις ιδιωτικοποιήσεις είναι ακόμη ανοιχτή. Η μάχη ενάντια στα εργασιακά που έρχονται (απαγόρευση απεργιών κ.λ.π.) επιτακτική. Το ίδιο και η συμπράσταση στους πρόσφυγες, η αντίσταση στη ρατσιστική συμφωνία Ε.Ε. – Τουρκίας, το αντιφασιστικό κίνημα και η μάχη για την ανάδειξη του εγκληματικού χαρακτήρα της Χ.Α. μέσα και έξω από τα δικαστήρια.

Η αντίθεση στην επικείμενη αναθεώρηση του Συντάγματος, που αποτελεί την υλοποίηση της επέλασης του κεφαλαίου στο εποικοδόμημα, αυτό που δεν κατάφεραν το 2006, εξ' αιτίας της αντίστασης του φοιτητικού και εκπαιδευτικού κινήματος, καθώς και η διατήρηση του αντιδημοκρατικού εκλογικού συστήματος του 3%, και άλλα πολλά βρίσκονται μπροστά μας. Και όπως έλεγε ένα παλιό σύνθημα των Αριστερών Συσπειρώσεων Φοιτητών της δεκαετίας 1980 «έχουμε το δικαίωμα στην ελπίδα επειδή εργαζόμαστε για τη βεβαιότητα που την γεννάει».

Απόσπασμα ομιλίας του Κώστα Παπαδάκη σε πολιτική εκδήλωση με θέμα: “Ένας χρόνος από τη συνθηκολόγηση” (Ανδρέας Καρίτζης, Ρούντι Ρινάλντι, Κώστας Παπαδάκης, Ελένη Πορτάλιου), στο φεστιβάλ resistance. Δημοσιεύθηκε στο δρόμο της αριστεράς, 9.7.2016, καθώς και εδώ: e-dromos.gr